

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER

**A MESEÍRÓ PÁLYÁZAT
GYŐZTES MESÉI 2022**

Vágner Réka
**TURBOLYA
ÉS LEVENDULA**

Magvasi Virág
**NYI, A NYIHOJNI
NEM TUDÓ KISCSIKÓ**

Lukács Mónika
**A SZIVÁRVÁNY-
RÓZSA**

Csizmás Krisztina
**PRÜCSÖK AZ
ÓVODÁBAN**

Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat

MAZSOLA CSOPORT – Ágoston Művészeti Óvoda

Borítókép:
KIS SZOFI ELLA – Ágoston Művészeti Óvoda

TARTALOM

Polgármesteri köszöntő	6
Turbolya és Levendula Vágner Réka meséje	8
Nyi, a nyihogni nem tudó kiscsikó Magvasi Virág meséje	16
A szivárványrózsa Lukács Mónika meséje	42
Prücsök az óvodában Csizmás Krisztina meséje	54

TISZTELT SZÜLŐK, TISZTELT ÓVODAI MUNKATÁRSAK, KEDVES GYEREKEK!

Amikor tavaly meseíró pályázatot, majd győzteseket hirdettünk, és megjelent a kerület első mesekönyve, amelyet harmadik kerületi óvodai dolgozók írtak, a legmerészebb álmainkban sem gondoltuk, hogy kezdeményezésünk ekkora népszerűségnek fog örvendeni. Talán ez az első alkalom, hogy eldicsekszem vele, de vidéki, egészen messzi óvodákból kaptam telefonokat, leveleket, több-tucatnyi kiadványt adtunk postára, mert annyian érdeklődtek az ötlet és a megvalósulás iránt.

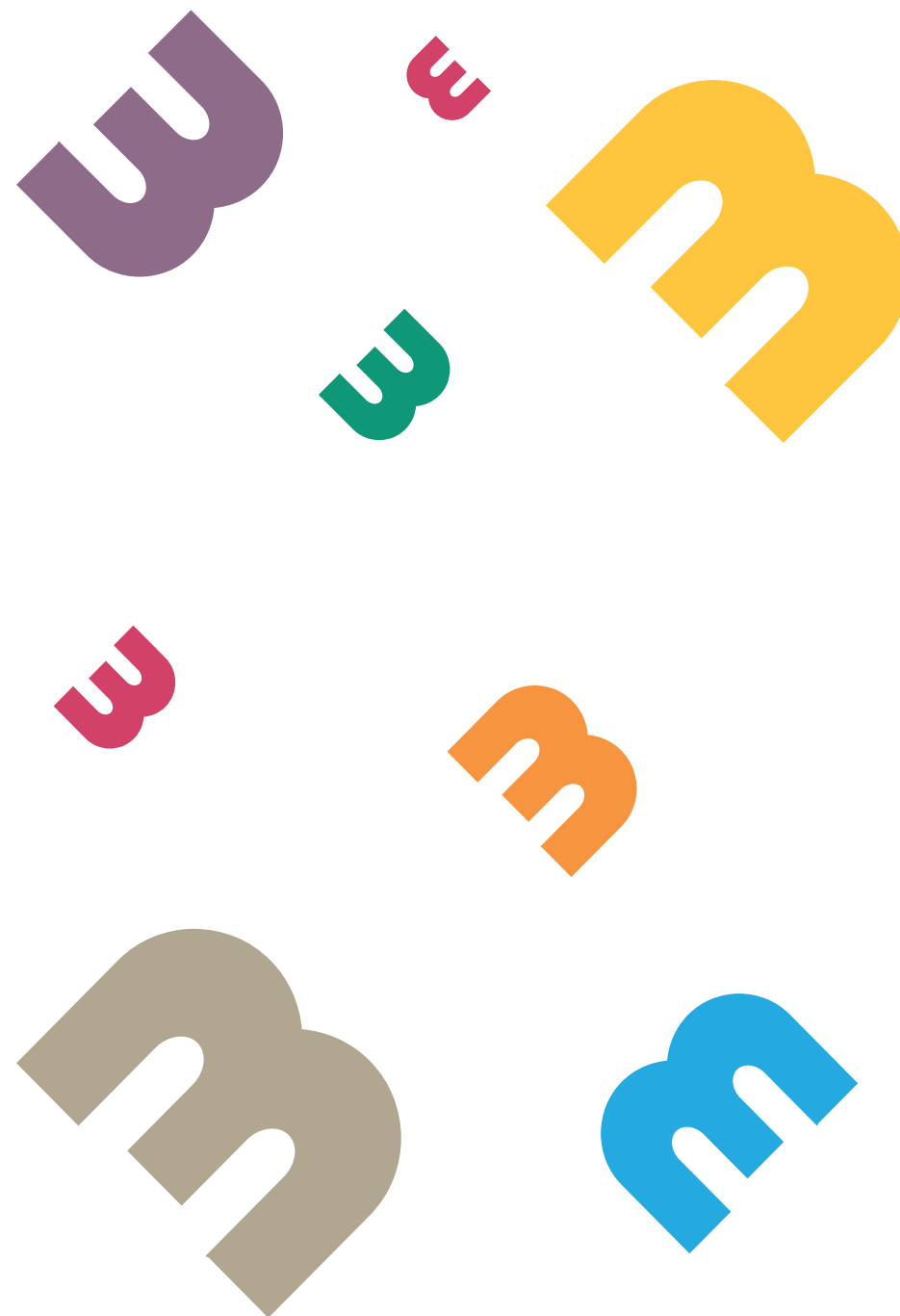
Nagyon büszkék vagyunk a harmadik kerületi óvodai dolgozók munkájára, és nagy öröm, hogy azt mondhatjuk: hagyomány lesz a kezdeményezésből, és minden évben kézbe tudjuk adni a kerület „hivatalos” mesekönyvét.

Most, amikor ezt írom, már olvastuk a beküldött szövegeket, túl vagyunk a zsűritagok érvelésin és vitáin, gratuláltunk a győzteseknek, és megköszöntük minden pályázónk munkáját és történetét – így utólag minden olyan magától értetődő, könnyű és örömteli. Magamat is folyton emlékeztetni kell, hogy micsoda hónapok, sőt milyen évek állnak mögöttünk. Hogy ezekben az emberpróbáló időkben mennyire nem volt magától értetődő és könnyű semmi. Ha ezen az optikán át nézem ezt a projektet és olvasom ezeket a derűs, varázslatos, életigenlő meséket, még nagyobb büszkeséggel tölt el, hogy micsoda óvodai dolgozók, mennyi nagyszerű munkatárs vesz körül minket.

Köszönöm Önöknek! Köszönöm a felejthetetlen figurákat, a csodás meséket, az izgalmas kalandokat, de leginkább azt, hogy mindannyian tudjuk: ez a kiadvány az első betűtől az utolsóig a miénk. A leghelyibb helyi alkotás. És innentől a mi közös történetünk része.

Fogadják szeretettel!

dr. Kiss László
polgármester

TURBOLYA ÉS LEVENDULA

VÁGNER RÉKA MESÉJE

KRISPÁN ANNA LÉNA - Ágoston Művészeti Óvoda

A város felett a hegyen, a girbegurba járdák és díszes házak között van egy ódon vízmű. Olyan régi, hogy senki sem emlékszik, mióta fodrozódik medencéiben az a víz, amit a városi emberek zubogtatnak minden nap a fogkefájukra vagy a fazekukba, és hogy fazettás ablakain hányszor süttött már be a kerek képű hold.

A vízműhöz tartozott egy nagy kert, tele vastag törzsű platánokkal, fenyőkkel, puszpángbokrokkal és virágágyással, amikben tulipán és nefelejcs virágzott tavasztól nyárig. Erre a vízműre vigyázott Aladár, a hegyvidéki gyerekek szerint százéves gondnok, aki egyedül lakott az ódon épületben. Vagyis nem teljesen egyedül.

SZILVÁSI SZONJA - Óbudai Vackor Óvoda

Lakott ott vele két testvérmacska, Turbolya és Levendula. Egy viharos éjszakán, amikor Aladár bácsi kicsoszogott a gépházba, mert félt, hogy a villámlás kárt tehet a berendezésben, nyiszorgó hangot hallott az egyik sarokból. Elemlámpájának sugara két apró gombócra vetült, amelyek ott reszkettek a kőpadlón. Az egyik gombóc fekete volt, két füle olyan hatalmas, mintha egy elefántot akart volna utánozni, a másik meg cirmos, szürke pacával rózsaszín orrán.

A két apróság tágra nyílt szemekkel nézte az idős gondnokot. Aladár bácsi megvakarta a fejét. Magát is alig bírja már, mit csináljon ő kölyökmacskákkal? Nehézkesen begörbítette a térdait, hogy lehajoljon, és kitéssékelje a cicákat, ám ahogy felemelte őket, különös dolog történt. A nagy fülű és a pacaorrú egyszerre dorombolni kezdett, és amikor a gondnokra emelték kék szemüket, Aladár bácsi érezte, nem fogja őket kidobni az esőbe. Nagyon sóhajtott, a két kiscica pedig válaszul visszamiákkolt neki, mintha azt mondanák: jól van, öreg Aladár, jötted helyébe jót várj! A gondnok engedélyt kért a vízmű vezetőjétől, hogy megtarthassa őket. Turbolyának nevezte a nagy fülűt, Levendulának pedig a foltos orrút. A két macska mindig az öreg sarkában járt, figyelték, ahogy a leveleket gereblyézi, vagy megolajozza a vízmű nehéz vasajtóit.

BOROTAI PETRA – Ágoston Művészeti Óvoda

A kertben azóta kétszer virágzott a tulipán, és kétszer hullatták le leveleiket a platánok. A kiscicák alaposan megnőttek. Megtanulták, hogy a vízmű gépházában melyik gép alá szabad behúzódni a nyári melegben, melyik fán alszanak a legbámészabb verebek, és hogy Aladár bácsit sosem szabad zavarni az ebéd utáni szundikálásban.

VARGA-BOTH HELÉNA – Ágoston Művészeti Óvoda

Ha Aladár bácsi kicsit fiatalabb, élesebb szemű lett volna, bizonyára észreveszi, hogy Turbolya és Levendula nem közönséges macskák. Amikor Aladár bácsi megbotlott, Turbolya megbillentette fekete farkát, és idős gazdája máris megkapaszkodott valamiben, ami addig egészen biztosan nem volt ott. Ha a gondnok elfelejtette lekapcsolni éjszakára a vízmű világítását, Levendula csak megvillantotta kék szemét, és a hatalmas lámpákból kialudt az éles fény. A két cica olyan ügyesen vigyázott öreg gazdájára, hogy Aladár bácsi soha nem vette észre, hogy azok a macskák, akikkel ő megosztja a reggeli bögre kakaóját, bizony jóval többre képesek, mint álló nap cinkét hajkurászni a kertben.

Történt egyszer, hogy a vízmű szelíd tekintetű igazgatója, akit mindenki csak Kishasúnak hívott, nyugdíjba ment. A helyére egy potrohos, komor szemű ember került, aki már az első napon leteremtette Aladár bácsit, mert szerinte az nem nyitotta ki elég gyorsan a vaskaput, amikor ő megnyomta a kis csengőt. Pedig Aladár bácsi úgy sietett, mint már nagyon régen. Öreg, fájós térdeit aznap éjjel álmában Levendula gyógyította meg.

Nagyhasú – mert egy idő után az emberek így kezdték szólítani – nem szerette az idős gondnokot, nem szerette a vízmű kertjét, és gyűlölte a macskákat. A vízmű fontos volt Nagyhasúnak, de csak azért, mert sok pénzt hozott számára. Az új igazgató félt, hogy Aladár egyik napról a másikra elfelejti, hogyan kell rendben tartani a medencéket, vagy az a két bolhásák egyszer még tönkre találja tenni az elektromos kábeleket. Elhatározta hát, hogy kiebrudalja Aladár bácsit, Levendulát és Turbolyát. Igen ám, de ehhez megfelelő alkalomra volt szükség. Nagyhasú a kezét dörzsölgetve türelmesen várakozott.

KOVÁCS-FÜRJES NOEL – Ágoston Művészeti Óvoda

Pár héttel később, egy éjszaka rettentő nagy vihar kerekedett. Olyan, amekkorát már régen látott a város. Recsegtek-ropogtak a platánok, az öreg fenyők majdnem a földig hajoltak, az eső pedig úgy verte az ablakokat, hogy majd kitört a százéves üveg. Másnap reggel a gondnok kis híján sírva fakadt, amikor kinézett az ablakon. A kert szinte teljesen tönkrement. A puszpángbokrokat tövestül csavarta ki a szél, a virágágásokat teljesen szétverte az eső. Levendula és Turbolya orrukat a virágokhoz nyomva bánatosan nyivákolnak. Ekkor megszólalt a kapucsengető. Aladár bácsi szaladt, hogy beengedje Nagyhasút, aki gonoszul vigyorogva nézett végig a vihar dúlta kerten.

– Hát ez a vihar jól elintézte itt mindent, Aladár bácsi. Itt az ideje, hogy egy fiatalabb gondnok váltsa fel, ezzel a kerttel szerintem már úgysem tud mit kezdeni. De azért adok magának egy napot. Ha holnap reggelre rendben lesz a kert, akkor maga meg ez a két bolhásák is maradhat. De ha nem... – Azzal sarkon fordult, és becsapta maga mögött a vaskaput.

Az öreg gondnok ráncos kezébe fogta a gereblyét, az ásót, és darabos mozdulatokkal nekiállt, hogy egyetlen nap alatt rendet tegyen. Napnyugtakor Aladár bácsi összekapta kevéske holmiját. Biztos volt benne, hogy reggel Nagyhasú első dolga lesz kidobni őket innen. Elbúcsúzott a kerttől, a fodros tükrű medencéktől, és szomorúan lefeküdt aludni.

KÓÓ DIÁNA – Ágoston Művészeti Óvoda

Turbolya és Levendula egymásra nézett. Levendula bajsza azt billegte, tenni kell valamit. Turbolya hosszú fülei beleegyezőn integettek. Panaszos miákolásba kezdtek. Pár percre nem történt semmi. Aztán susogni kezdtek a vízmű körüli bokrok és fák. Először a szomszéd házak macskái és kutyái érkeztek meg, csupa foltos, tarka összevisszaságban. Kisvártatva a közeli erdőből osont elő három róka. A rókák után halkán rőfögve két vaddisznó bújt be a kerítés résein. Szárnysuhogás hallatszott, megérkeztek a cinkék, varjak, verebek, még öt öreg bagoly is felhagyott aznap éjjel a vadászattal, hogy csatlakozzon a többi állathoz.

ERDÉSZ BARNABÁS – Ágoston Művészeti Óvoda

Levendula halkán nyávogva kérte az állatokat, hogy segítsenek nekik rendet tenni. A vaddisznók rögvést nekiláttak, hogy kemény orrukkal feltúrják a virágágyást, nyomukban a madarak virágmagokat hullattak a friss rögökre. A kutyák és a rókák kupacba hordták a kicsavart puzpángbokrokat, a macskák éles karmaikkal elgereblyézték utánuk a földet. Hajnalra rend volt a kertben. Turbolya és Levendula elégedetten bújtak be Aladár bácsi régi, csupa folt kabátjába, amelyben azóta aludtak, hogy az öreg gondnok megtalálta őket.

Másnap reggel a gondnok nehezen kászálódott ki az ágyból. Bánatosan öltözött fel, ki sem mert nézni az ablakon. Megsimogatta az alvó macskákat, és várt... Rikoltozni kezdett a csengő. Aladár bácsi az ajtóhoz lépett, és szem-szája elállt a csodálkozástól. A vihartól összekuszált kertben az utolsó fűszál is katonásan állt. Botladozva nyitotta ki a vaskaput. Nagyhasú belépett, és lehervadt arcáról a gonosz vigyor. Némán álltak egymás mellett, majd a köpcös igazgató se szó, se beszéd sarkon fordult, és otthagyta Aladár bácsit.

Turbolya és Levendula nagyot nyújtózva kimásztak a kabátból, és a gondnok elé szaladtak.

- Látjátok, mi történt itt, cicuskáim? Valami csoda... - Fejét vakarva becsoszogott, és nem értette, ki segített rajta ilyen hirtelen.

Levendula foltos orra azt szuszogta, most már minden rendben lesz. Turbolya fülei beleegyezőn billegtek. A fodros tükrű medencén arányosan csillant a reggeli napfény, a két macska pedig vidáman nyargalt be öreg gazdája után, hogy miákolva követeljék az aznap reggel elmaradt nagy bögre kakaót.

BEBTÓ ZITA – Ágoston Művészeti Óvoda

A zsűri döntése értelmében 2022-ben ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló meseíró pályázatának első helyezettje.

CSEBÁN LILI - Ágoston Művészeti Óvoda

CSENGERI SZONJA - Ágoston Művészeti Óvoda

BOKOR EMMA LUCA - Ágoston Művészeti Óvoda

GIGLER DORKA ALIZ - Ágoston Művészeti Óvoda

GODÓ VENDEL - Ágoston Művészeti Óvoda

HÓBOR NINETTA - Ágoston Művészeti Óvoda

GYÖRBIRÓ-SZABÓ SZILLE - Ágoston Művészeti Óvoda

JECZKÓ ZSÓFIA - Ágoston Művészeti Óvoda

JEX DOMA - Ágoston Művészeti Óvoda

LUKÁCSI KÁLMÁN DÁVID - Ágoston Művészeti Óvoda

KIS SZOFI ELLA - Ágoston Művészeti Óvoda

MOLNÁR LIA - Ágoston Művészeti Óvoda

SZILÁGYI MÁTÉ - Ágoston Művészeti Óvoda

TAMÁS BOLDIZZÁR ZSOLT - Ágoston Művészeti Óvoda

SZOVÁN REBEKA - Ágoston Művészeti Óvoda

TANCIKÓ DÓRA - Ágoston Művészeti Óvoda

TOLNAY ANDOR - Ágoston Művészeti Óvoda

DUNAI BÁLINT - Óbudai Vackor Óvoda

TÖRÖK FRUZZINA - Ágoston Művészeti Óvoda

DUNAI BÁLINT - Óbudai Vackor Óvoda

ÉNEKES DORINA - Óbudai Vackor Óvoda

MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

KOCSIS ÁRON - Óbudai Vackor Óvoda

MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

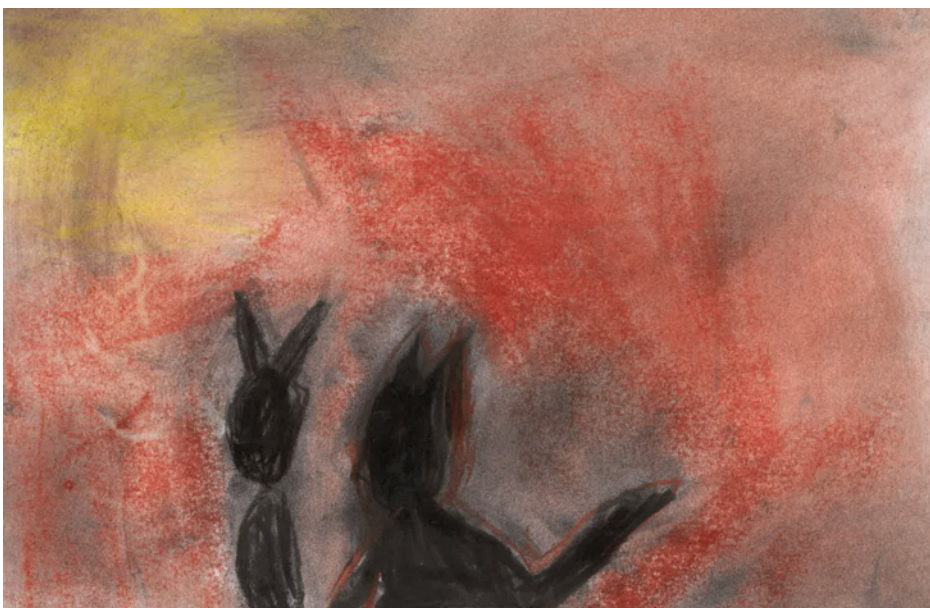
MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

MOLNÁR ZSÓFIA - Óbudai Vackor Óvoda

NAGY ÁRPÁD PÉTER - Óbudai Vackor Óvoda

NAGY ÁRPÁD PÉTER - Óbudai Vackor Óvoda

RÁVAI LILLA - Óbudai Vackor Óvoda

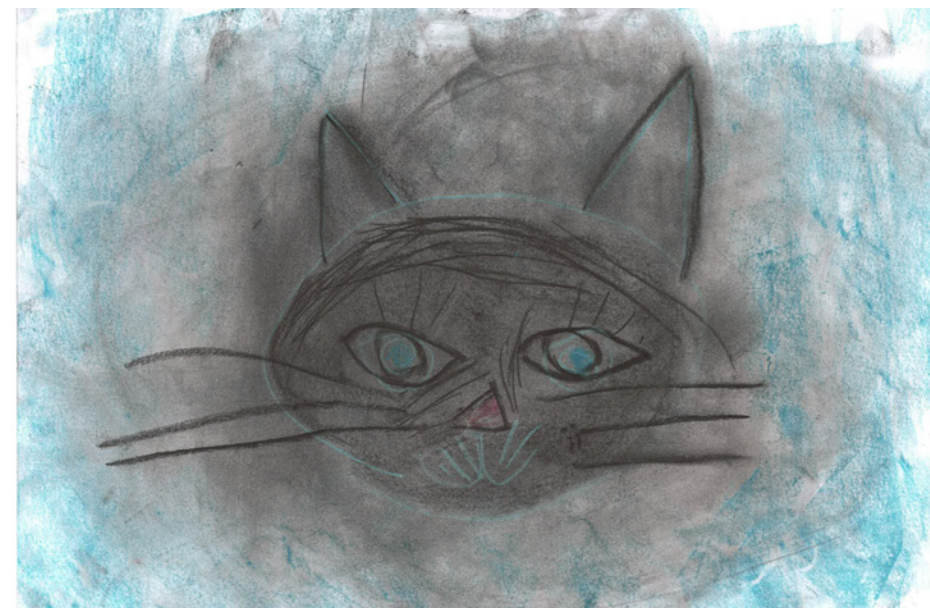
SZATMÁRI RÉKA - Óbudai Vackor Óvoda

SZÁNTÓ ELIZA - Óbudai Vackor Óvoda

SZÁNTÓ ELIZA - Óbudai Vackor Óvoda

SZILVÁSI SZONJA - Óbudai Vackor Óvoda

NYI, A NYIHOGNI NEM TUDÓ KISCSIKÓ

MAGVASI VIRÁG MESÉJE

NAGY KENDE - Óbudai Gyermekvilág Óvoda

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy ébenfekete kiscsikó, aki nem tudott mást mondani, csak azt, hogy „nyi”. El is nevezték Nyinek. Míg a többi csikó lelkesen nyihaházva nyerített, addig Nyi ezt az egy szócskát tudta csak mondani, viszont ezt az egyet nagyon sokféleképpen.

Tudta határozottan: – Nyi! –, és ha kellett, még toppantott is hozzá a patájával.

Tudta vidáman mondani, hosszan elnyújtott i-vel: – Nyiiii! –, és szélesre húzott szájából elővillantak nagy lófogai.

Tudta mérgesen is mondani. A szemöldökét összehúzta, az orrlyukát kitágította, az ajkát összepréselte, úgy mondta: – Nyi!

Ezen kívül tudta csodálkozva, felhúzott szemöldökkel is mondani: – Nyiiii!

Meglepetten, rövid kis sikkantással: – Nyi!

Tudott kérdezni is: – Nyi? –, és rámutatott valakire vagy valamire.

Nyinek nem volt gondja addig, amíg nem találkozott a többi csikóval. Hiába mondta Nyi, hogy „nyi”, nem értették őt, és ő sem mindig értette, mit nyihognak a többiek.

El akarta mesélni, hogy a hétvégén kirándulni voltak a családjával, és sikerült átugrania azt az árkot, amit sokan nem mernek. De a többiek csak annyit értettek belőle, hogy: – Nyinyi nyi nyinyi, nyi nyinyinyinyi.

És ahogy Nyi idősebb lett, egyre több mindent akart mondani. A többiek próbálták kitalálni, hogy mit akar, de egy idő után vagy feladták, vagy Nyinek nem volt kedve tovább magyarázni.

Nyi elszomorodott. Anyira, hogy elindult világgá. És elhatározta, hogy ő bizony többé nem beszél, annyit se mond, hogy „nyi”. Ha találkozott is valakivel, kézzel-lábbal mutogatott, de nem szólalt meg.

Elég magányos lett így. Be is költözött az erdőbe, egy elhagyatott kis viskóba.

DANI ESZTER - Óbudai Hétpettyes Óvoda

Egy este halk kopogtatásra lett figyelmes. Egy hófehér csikó állt az ajtóban. Nem szólt egy szót sem, amikor Nyi ajtót nyitott, csak elővett egy rajzlapot, és rajzolni kezdett. Lerajzolt egy házat, majd hegyeken-völgyeken kanyargó utakat, a végére pedig lerajzolta Nyi házikóját. Nyi rögtön megértette, hogy a fehér csikó hosszú utat tett meg, és bizonyára fáradt. Megfeledkezve a fogadalmáról, hogy nem szólal meg többé, fáradságot imitálva meg is kérdezte: – Nyinyi nyi?

A fehér csikó nagy vidáman felelte: – I-i-i-gen!

Majd megkérdezte: – T-t-t-e cs-cs-csak a-annyit t-t-tudsz mo-mo-mondani, h-h-hogy ny-ny-ny? – Nyi megbántódott arcát látva, kedvesen folytatta: – Ha-ha-hallgasd csak, én p-p-pedig da-da-dadogok.

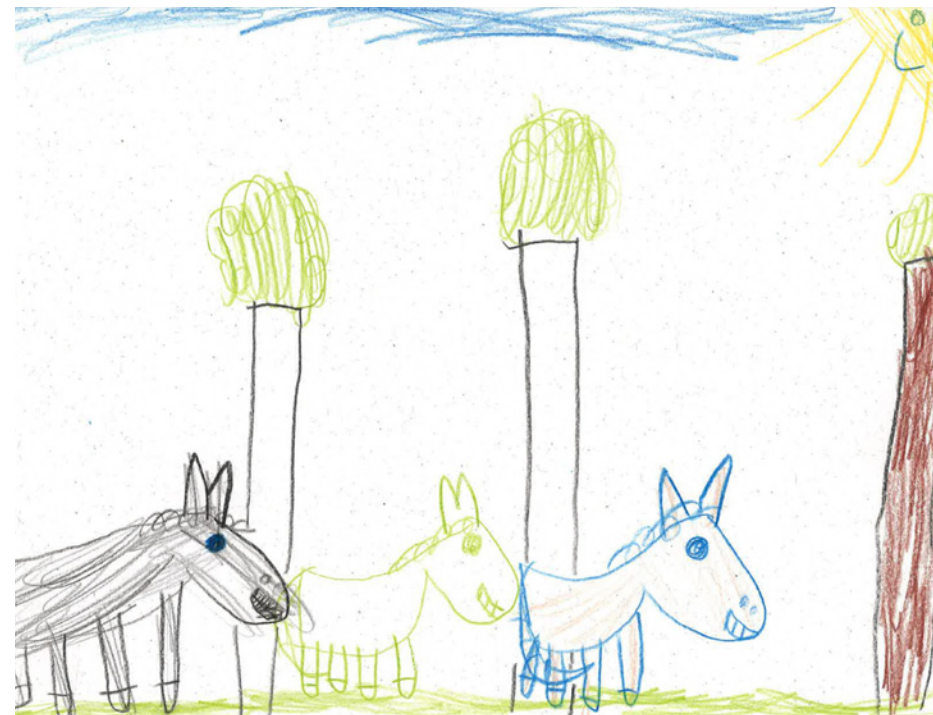
És elmesélte lassan, apránként, hogy ezért indult útnak, mert a többiek a farmon, ahol született, mindig kinevették, meg azt mondták, hogy nincs idejük kivárni, amíg végigmond egy mondatot, nemhogy egy egész történetet!

BERECZKI ZÓRA – Óbudai Hétpettyes Óvoda

Azt is elmondta, hogy létezik egy Varázs-Ló, aki segíteni tud, és azért indult útnak, hogy megkeresse. Hívta magával Nyit is, tartson vele, a Varázs-Ló rajta is segíteni fog. Nyinek nem volt vesztenivalója, Fehérlóval tartott.

Éppen egy napja mentek már, amikor furcsa sziszegő hangokat hallottak meg a közelben. Fehérló most a félelemtől dadogva kérdezte: – Cs-cs-csak n-n-nem egy k-k-kígyó?

VERESS NOÉMI – Óbudai Gyermekvilág Óvoda

Egy barna lófej bukkant elő a bokorból, a szeme körül fehér foltokkal, mintha monoklija lenne.

– Ó, kedveskéim, ne féljete, mindenki megijed tőlem, amíg meg nem lát, azt hiszik, hogy kígyó vagyok! Szegítszettek nekem, a Varázs-Lót kereszem, nem ismeritek? Lajtam csak a Varázs-Ló szegíthet!

Nyi az előbbi ijedtségtől még feldúltan biccentett új útitársuknak, majd annyit mondott, hogy „ny!”

Monkli, Fehérló és Nyi tovább folytatták útjukat. Nemsokára hangos trappolásra lettek figyelmesek.

- Trepp-trapp-trepp-trapp-trepp-trapp - egy tarka ló vágtatott feléjük.
- Nyihuhanyi nyuhaha! - nyerítette a kis társaság felé. A három csikó kíváncsian állt meg. - Nyáhahi nyiha? - kérdezte melléjük érve a tarka ló.
- M-m-mit k-k-kérdezt? - nézett Fehérló a többiekre.
- Én szem értettem, biztosz velünk akar jönni - találgatott Monkli.
- Nyi! - értett egyet Nyi.
- Nyáhuuu! - rikkantott boldogan Tarkaló.

MIHÁLY MIKOLT - Óbudai Hétpettyes Óvoda

Immár négyen folytatták útjukat. Útközben sokat játszottak, árkot ugrottak, futóversenyt rendeztek, és mindig Nyi volt a legügyesebb. Este tábor tüzet raktak, és Fehérló énekelt. A többiek elámultak, hogy milyen szép a hangja, és miközben dalol, nem is dadog! Monkli vicces grimaszokkal szórakoztatta a társaságot, a többiek jókedvűen nevettek rajta. És csudajó játékokat tudott kitalálni!

Az egyik játék során derült fény arra, hogy Tarkaló remekül rajzol, három barátja nem győzte dicsérni. Innentől kezdve mindent lerajzolt, ami megtetszett neki útközben. Nagyon jól érezték magukat együtt, igaz barátokra leltek egymásban. Csak a családjuk hiányzott nekik nagyon.

SZILÁGYI HENRIK - Óbudai Hétpettyes Óvoda

Így érkeztek meg Varázs-Lóhoz, aki örömmel fogadta őket. De ott várta őket mind a négy csikó családja is, akik már nagyon aggódtak elköborolt fiacskáikért. Megígértették velük, hogy többé nem mennek világra, ha bánatosak.

Nem is voltak többé bánatosak, hiszen voltak már barátaik. És a többi csikónak sem jutott eszébe csúfolódní, hiszen:

Nyi sorra nyerte az ugró- és futóversenyeket. Fehérló énekét messze földön is ismerték. Monkli cirkuszban lépett fel, és nagyon szerette, hogy megneveztetheti a közönséget. Tarkaló rajzait pedig múzeumban lehet megtekinteni.

Varázs-Ló pedig tényleg segített. Sokat játszott velük mindenféle érdekes és olykor vicces játékokat. Olyanokat, amelyekkel megtanultak beszélni. És a négy jó barát egyre jobban nyihogott és nyerített.

Nyi már ki tudta mondani, hogy nyihaha,
Fehérló már nem dadogott, csak ha megijedt,
Monkli se sziszegett többé, mint egy kígyó, és
Tarkaló is megtanult nem összevissza nyeríteni.

Ehhez sok gyakorlásra volt szükség, de a négy csikó kitarása nem ismert határokat.

[A zsűri döntése értelmében 2022-ben ez a mese lett Óbuda-Békásmegyér Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló meseíró pályázatának második helyezettje.](#)

CZABÁN VINCE - Óbudai Hétpettyes Óvoda

KOVALCSIK MIRA - Óbudai Hétpettyes Óvoda

KOCSIS NÓRA - Óbudai Hétpettyes Óvoda

NAGY HEDVIG - Óbudai Hétpettyes Óvoda

A SZIVÁRVÁNYRÓZSA

LUKÁCS MÓNIKA MESÉJE

SOLYA ZITA - Óbudai Almáskert Óvoda

Egyszer volt, hol nem volt, ott, ahol a kurta farkú malac túrt, volt egyszer egy szegény ember és annak három fiúgyermeke. Ahogy telt, múlt az idő, a fiúcskákból serdülő legények cseperedtek, és büszkén koptatták az iskolák padjait.

A legnagyobb asztalosnak tanult, hogy majd egyszer a királyi palotában dolgozhasson. Nagyon komolyan vette a tanulást, igényes volt minden elkészített munkájára.

A második cukrásznak készült. Igazi, szívből jövő rajongással volt a finom, ízes édességekért. Ezt pufók, zömök testalkata is tükrözte.

A legkisebb viszont a szép kertekben, a színes virágokban, a dús lombú fában lelte örömét. Így ő kertésznek tanult.

Ahogy múltak az esztendőök, a fiúk egyre nagyobb mestereivé váltak a saját szakmájuknak.

Egy szép tavaszi napon a király közhírré tette, hogy annak adja egy-szülött lányának a kezét, aki a lányának a legszebb dolgot hozza el a palotába, de olyat, ami sehol máshol nem található meg.

Jöttek is a kérők, lovagok, hercegek. Hozták a legdíszesebb kelméket, a legcsillogóbb ékszereket, a legdrágább ajándékokat, de a királylány mindre azt válaszolta, hogy ő bizony ilyet már máshol is látott.

Amikor már lassan kifogytak a legkülönlegesebb dolgokból az ifjú legények, akkor azt mondta a legnagyobb fiú:

„Mivel veszítenivalóm nincsen, így megpróbálkozok én is. Ha a királylánynak nem lesz kedvére való, amit viszek, talán a király majd felfigyel rám, és dolgozhatok a palotában.” Így is lett.

A lány részére készített egy egyedi, selymes bársonnyal bevont és arannyal díszesen futtatott trónt. A királylánynak azonban nem keltette fel a figyelmét. A király mégis megcsodálta a munkáját, és annyira megtetszett neki, hogy azonnal kinevezte a fiút a palota asztalosának.

DEBRECZENI SZÓFIA - Pityang Művészeti Óvoda

Ezen felbuzdult a középső fiú is, és egy olyan szemet gyönyörködtető, díszes, színes, emeletes tortával állított be a palotába, hogy olyat még senki nem látott. De sajnos a királylány erre is azt felelte, hogy ő már ilyet látott valahol. A király, miután nemcsak látta, de meg is ízlette a finomságot, előléptette a palota főcukrászának. Készített is ezután mázas, cukros fánkokat, gőzölgő pitéket, habos süteményeket az udvari lakomákra.

A legkisebb fiú sem ülhetett most már tétlenül. Ő nem vágyott palotai munkára, nem vágyott dicsfényre. Ő csak a királylányt szerette volna lenyűgözni. Tudta, hogy nem lesz egyszerű dolga, így sokáig törte a fejét, hogy mit is vigyen a lánynak.

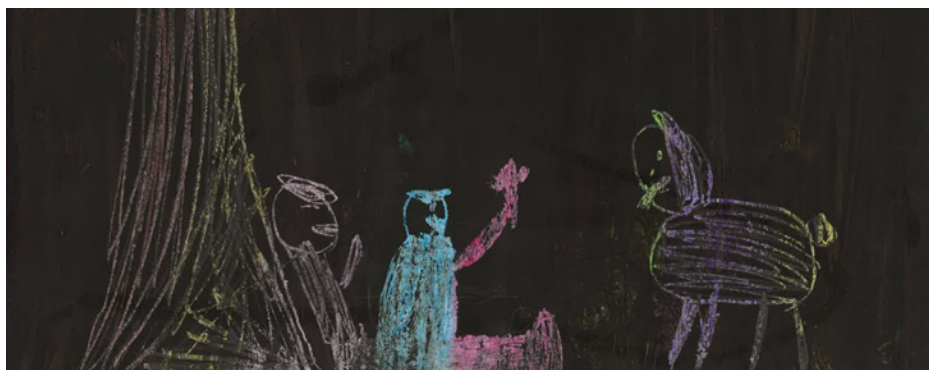
Otthon a kertjük udvarán volt egy különleges rózsafa. Ezt a rózsát még kisfiúkorában ültette, nevelgette, szeretgette, és hálából a rózsza gyönyörű virágjaival kedveskedett a fiúnak.

De mitől volt az olyan különleges?

Hogy a rózsafa minden virágának minden egyes szirma más-más színben pompázott. Nagyon büszke volt rá a legény.

Szakított belőle három szálat, és indult is a palota felé. Útközben, aki csak látta, tátott szájjal csodálta a gyönyörű csokrot.

A hosszú, poros úton lassan ráesteledett. Az egyik fa tövében pislákoló lángra lett figyelmes, ahol a bárányok mellett juhásztorok pihentek. Odament, és ő is csatlakozott az ott üldögélő emberekhez. Elmesélte nekik, hogy hová is igyekszik, és mit visz a királylányak. Hamar kialudt a tábortűz fénye, a pásztorok elaludtak, és elcsendesedett a táj.

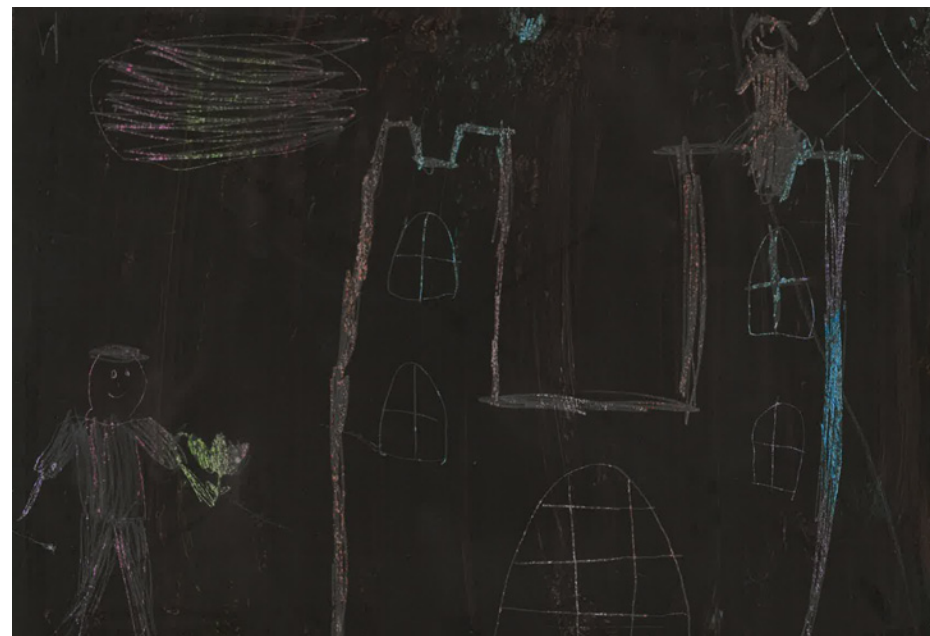
HAINDRICH KINGA – Óbudai Almáskert Óvoda

Hajnaltól, ahogy pitymallott az ég, indult volna tovább az útjára, de a rózsacsokorral valami hibádzott. Akárhogy számolta, mindig csak két szál rózsát számlált. Hát ahogy körbenézett, látja, hogy az egyik bidresbodros kisbárány épp most majszolta be az egyik szál virágot. Nagyon elkeseredett szegény, de vissza már nem fordulhatott. Búcsút intett a juhászoknak, és folytatta az útját.

Alig ment pár mérföldet, az ég ismét besötétedett. De nem az estétől, hanem az óriási esőfelhőktől. A legény hiába szaporázta a lépteit, hiába keresett menedéket, ameddig a szemével ellátott, csak az üres pusztaságot látta. Jött a vihar, az eső, a mennydörgés és a süvítő szél.

A szegény legény bőrig ázott. Mikor csillapodott az égi háború, folytatta útját, de a két szál rózsából egy megint eltűnt. Nem csoda, hisz a nagy szél elől hiába rejtette a kabátja alá a virágot, az annyira sűvített, hogy egy szempillantás alatt kicsavarta a fiú kezéből a törékeny kis rózsát.

Egyre bánatosabban ballagott tovább a palota felé vezető ösvényen átázott kabátjában, vizes csizmájában és egyetlen szál rózsával a kezében. Eközben a királylányhoz még érkeztek kérők, de mindannyian ugyanarra a sorsra jutottak, mint előző társaik.

HAINDRICH KINGA – Óbudai Almáskert Óvoda

MAKAI BÍBORKA SAROLTA – Pitypang Művészeti óvoda

Lassan megérkezett a legény is. Koszosan, porosan és mélységesen szégyenkezve, hogy csak egy szál virággal áll a lány elé. Ahogy megpillantotta a királyné a fiút, és kezében a virágot, szívében kinyílt a szerelem bimbója. Ámulattal csodálta a különleges, szivárványszínű rózsát, amely az eső miatt még szebben pompázott, mint azelőtt. Széles mosollyal közölte az apjával a jó hírt, hogy ő még ilyen szépet soha seholy nem látott.

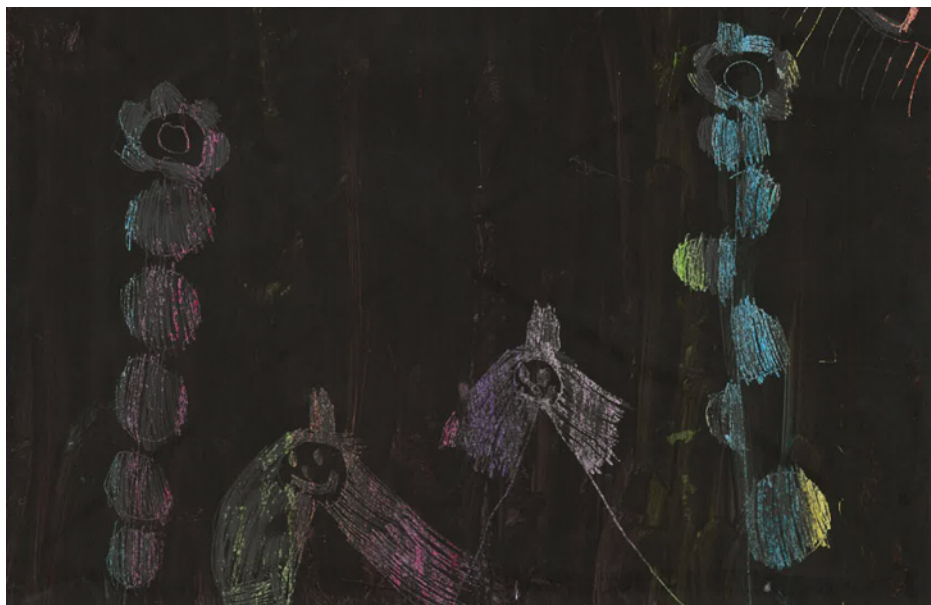
Volt nagy öröm, vigadalom. A szegény legény elnyerte a királyné kezét, emellé a király neki adta fele királyságát is. Lett is királynéből királyné. Azonnal megtartották a hetedhét országra szóló lakodalmat, ahol a boroskupát a bátyja faragta, és az esküvői tortacsodát a középső fivére sütötte. Nem is lehetett volna boldogabb a legény.

Máig is élnek, ha meg nem haltak.

SZAKÁCS EVELIN – Pitypang Művészeti Óvoda

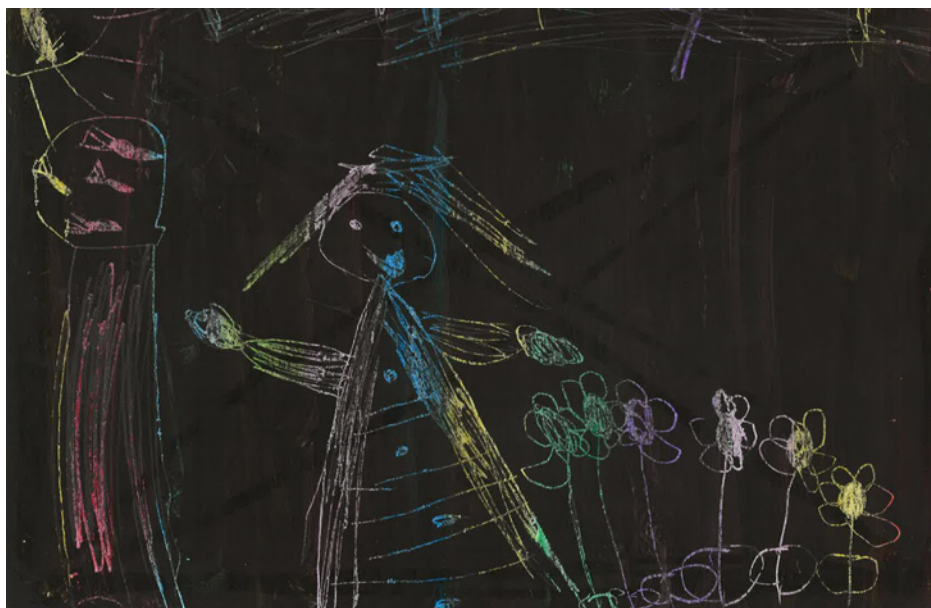
A zsűri döntése értelmében 2022-ben ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló meseíró pályázatának harmadik helyezettje.

POZSIK BOGLÁRKA – Óbudai Almáskert Óvoda

SÓLYA ZITA – Óbudai Almáskert Óvoda

BONCS LIZA – Óbudai Almáskert Óvoda

KRÉMER SZONJA – Óbudai Almáskert Óvoda

SIPOS DORKA – Óbudai Almáskert Óvoda

DOMJÁN LÉNA EMMA – Pitypang Művészeti Óvoda

BAKÓ BORKA LIA – Pitypang Művészeti Óvoda

KOZÁK NATASA – Pitypang Művészeti Óvoda

MAGYAR LETÍCIA - Pitypang Művészeti Óvoda

MÜLLER IZABELLA - Pitypang Művészeti Óvoda

MAKAI LUCA ANNA - Pitypang Művészeti Óvoda

PRÜCSÖK AZ ÓVODÁBAN

CSIZMÁS KRISZTINA MESÉJE

BALLAI GERGŐ – Óbudai Meseerdő Óvoda

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsiny ország nagy városában egy aprócska család, amely egy óriási lakótelep szélén éledgett. Prücsök mama, Prücsök papa és a legkisebb kis Prücsök. Amikor Prücsök megszületett, anyukája otthon maradt vele sokáig, épp, amíg hároméves nem lett. Gyakran sétáltak arrafelé, ahol a kertben rengeteg gyerek játszott, szaladgált boldogan kacagva, zsi bongva. Prücsök mindig vágyakozva nézte őket, gyakran kérdezgette a mamáját, hogy kik lehetnek ők, és miért nem mehet velük játszani. Az anyukája ilyenkor mindig elmesélte neki, hogy ők már nagy ovisok, és azért vannak itt, mert a szüleik dolgoznak, a gyerekek pedig együtt tanulnak sok-sok érdekes dolgot az óvó néniktől, hallgatnak mesét, énekelnek, játszanak, és persze együtt is ebédelnek, utána pedig alszanak, délután pedig mennek haza az anyukájukkal vagy az apukájukkal.

Prücsök nagyon szeretett volna bekukkantani az oviba, jó lett volna együtt labdázni, kergetőzni a gyerekekkel, de egy pillanatra megtorpant.

– Anya? A gyerekek az anyukájuk nélkül vannak itt? Egész nap egyedül? És hogy tudnak itt elaludni?

Tudniillik Prücsök még anyával aludt egy ágyban, miközben anya mesélt, ő birizgálta, morzsolgatta anya haját, jól beszívta az illatát. El sem tudta képzelni, hogy másképp is tudna akár egy perctet is pihenni. Anya azt mondta, hogy bizony, egy nagy ovis már egyedül alszik az anyukája nélkül.

Prücsök egy jó ideig nem is akart az ovi felé sétálni, de a kíváncsisága erősnek bizonyult, és egy szép, tavaszi, napsütéses délelőtt arrafelé húzta anya kezét... Megállt a kerítésnél, és csak nézett befelé, ahogy a gyerekek önfeléd kacagás, kiabálás közben nyargalásztak le-fel a dombon, a fiúk csapatban fociztak, a lányok épp énekeltek. Vágyakozva leste őket Prücsök, annyira szeretett volna közéjük tartozni. Anya már húzta volna őt tovább, de ekkor egy aprócska kislány szaladt a kerítéshez. Rögtön elkezdett csacsogni:

– Te ki vagy? Hogy hívnak? Itt laksz? Ide jársz óvodába?

SZESZLER ZSÓFIA – Óbudai Mesevilág Óvoda

Prücsök annyira megijedt a sok kérdéstől, hogy rögtön anyára nézett esdeklően, hogy segítsen neki. Szerencsére anya érezte, hogy most ki kell segítenie Prücsköt, így leguggolt mellé, és a fülébe súgta Prücsöknek, hogy bátran válaszoljon a kislánynak.

Ekkor az óvó néni odaszólt Ankának – így hívták a kislányt –, hogy jöjjön el a kerítéstől, de Anka már futott is, hogy szóljon, hogy egy kisfiú van itt, és ő most pont beszélget vele... Az óvó néni már el is indult, hogy megnézze a kerítésnél vágyakozva nézelődő gyermeket.

– Szia! – Mosolyogva, kedvesen köszöntötte. – Hogy hívnak? Lenne kedved benézni hozzánk?

MATUSZ BOTOND – Óbudai Mesevilág Óvoda

Prücsök elpirulva nézett a kert felé, és csak bólintott egyet. Ekkor a néni kinyitotta a kaput, és beinvitálta Prücsköt és a mamáját az ovi kertjébe. Anka már alig várta, hogy szemtől szemben is megnézhesse magának a kisfiút, akinek gyönyörű kék volt a szeme, és cuki kis gödröcskék voltak a szája szegletében.

Anyára nézett most Prücsök, szemével kérdezte, hogy szabad-e. Anya csak bólintott nevetve.

– Menj csak, szaladj!

Az óvó néni és anya is elégedetten néztek a két távolodó gyermek után. Anya hálás volt Ankának így ismeretlenül is, hogy átsegítette Prücsköt ezen a nehéz lépésen. Amíg a gyerekek játszottak, anya beszélgetett az óvó nénivel. Megtudott sok fontos dolgot, de addigra már azt is tudta, hogy biztosan ide fogja íratni az ő kicsikéjét, mert itt nemcsak a kapuk, de a szívek is kinyílnak varázsütésre.

Mikor hazamentek, ebéd közben még sokáig beszélgettek az oviról, Ankáról és a többiekéről.

Eljött az ősz, és Prücsök első napja is az óvodában. Reggel izgatottan készülődtek, kapkodva reggeliztek, mert Prücsök már indulni akart. Aztán az óvoda kapujában kissé megtorpanva, megszeppenve kérdezte anyát, hogy ott marad-e vele az oviban. Anya megnyugtatta, hogy most még igen, de később már neki is el kell mennie dolgozni. Megígérte, hogy mindig tudni fogja Prücsök, hogy ki és mikor megy érte.

PINTÉR HELÉNA – Óbudai Meseerdő Óvoda

Amikor a folyosón végigmentek, mindenhol gyerekzaj, susogás, csivitelés hallatszott. Anya megtalálta Prücsök csoportját. Az ajtóban már várta őket egy ismerős arc, az óvó néni, és egy pillanat múlva mögüle előbukkant egy kissé kócos fejecske. Hát persze, hogy Anka volt. Mint egy kisebb tornádó, úgy húzta őt befelé, és közben csacsogott, megmutatott mindent. Prücsök azt sem tudta, hogy hová nézzen, megjegyezni meg pláne nem tudott belőle semmit.

Néha hátrapillantott, hogy anya ott van-e még, de a szíve mélyén tudta, hogy sosem hagyná őt egyedül anélkül, hogy el ne köszönjön tőle. Így nyugodt szívvel nézett körbe ebben a színes és csodás világban, ami mostantól az ő komoly munkahelye lesz, hisz anya azt mondta, hogy amíg ő és apa dolgozik, addig Prücsök is ezt fogja tenni az oviban, mert a játék is munka, amiben nagyon is el lehet fáradni.

TISZA LUCA – Óbudai Meseerdő Óvoda

JÄGER OLÍVIA – Óbudai Meseerdő Óvoda

Az idő gyorsan elrepült, a játékok varázslatos világa, a gyerekek zsiszisége, az óvó néni megnyugtató hangja és meséje teljesen kimerítette Prücsököt. Eljött a hazamenetel ideje, anya figyelmeztette őt még reggel, hogy most csak rövid ideig maradnak az oviban, majd holnap is jönnek. Persze Prücsöknek esze ágában sem volt indulni, hisz a többiek ebédhez készülődtek, terítettek. Kérlelni kezdte anyát, hogy ő is szeretne maradni, hisz ő már tulajdonképpen óvodás nagyfiú, és különben is éhes és fáradt. Anya kérdően nézett az óvó nénire, aki már szó nélkül elindult feléjük. Leguggolt Prücsökhöz, és adott neki tányért, poharat, kanalat, és megmutatta a helyét az asztalnál. Prücsök olyan végtelenül büszke volt, hogy ő már ilyen nagyfiú, hogy egyedül viheti a tányért, hogy kihúzta magát, miközben vetett egy pillantást anyára, hogy látja-e ő is, hogy hirtelen milyen nagy lett az ő egy szem kisfia.

Amíg ebédeltek, a dadus néni már elkezdte letenni az ágyacskákat, sok színes tarka ágyneművel. Prücsök el is csodálkozott, hogy így honnan tudják, melyik kié? De Anka rögtön megnyugtatta, hogy mindenkinek rajta van a jele az ágyon, így nem tévesztik el.

Az ebéd végeztével a gyerekek sorban elmentek a mosdóba, ahol mindenki fogat mosott, majd levették a cipőjüket, és az otthonról hozott alvókákkal megkeresték az ágyukat. Az óvó néni már nyúlt is a mesekönyvért. Prücsök állt az ajtóban, anyával kézen fogva, és ámulva, csendben hallgatta kintről a tündérek, sárkányok, királyok kalandját. Egy pillanatig azt érezte, hogy ha most lehunyná a szemét, akkor ott teremne rögtön abban a csodákkal teli világban, ahol megküzdhet a gonoszokkal, ahol ő lehet a legbátrabb, és persze elnyerheti a szöke fürtös Anka kezét.

De ekkor anya felkapta őt, mielőtt leragadt volna a szeme, és hazavitte. Az első nap az oviban úgy kifárasztotta, hogy még azt sem várta meg, hogy anya mellébújjon, így csodák csodájára a pillái lecsukódtak anélkül, hogy anya haját, illatát érezte volna.

BALYÓ LOTTI – Óbudai Meseerdő Óvoda

Eközben anya a büszkeségtől és attól a kétségbeeséstől könnyezett, hogy elérkezett ez a nap is, az ő kicsikéje elindul a maga útján, ahol megküzd számtalan sárkánnyal, harcol vitézekkel, megbabonázza őt egy szépséges királynő, és boldogan él, amíg...

Itt a vége, fuss el véle! Ha nem hiszed, kérdezd meg anyát. Szórol szóra igaz a mesém!

SZIMCSERA KOPPÁNY – Óbudai Mesevilág Óvoda

A zsűri döntése értelmében 2022-ben ez a mese lett Óbuda-Békásmegyer Önkormányzat óvodai dolgozóknak szóló meseíró pályázatának különdíjasa.

BANKA LINETT - Óbudai Mesevilág Óvoda

DICSŐ DALMA - Óbudai Meseerő Óvoda

CSÁKVÁRI KRISTÓF - Óbudai Mesevilág Óvoda

FODOR JÓZSEF - Óbudai Mesevilág Óvoda

GELENCSÉR LARA – Óbudai Meseerő Óvoda

HORVÁTH NIKOLASZ – Óbudai Mesevilág Óvoda

GÓMAN JÁZMIN – Óbudai Mesevilág Óvoda

MAROKHÁZI OLÍVIA – Óbudai Meseerő Óvoda

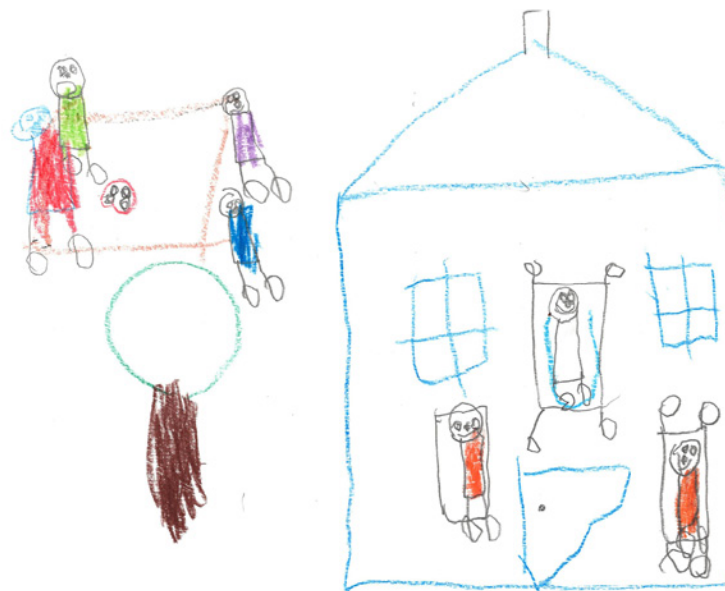
MOLNÁR ZSÓFI – Óbudai Meseerő Óvoda

RIGÓ ELENA – Óbudai Mesevilág Óvoda

PÁLFALVI LÉNA – Óbudai Mesevilág Óvoda

TÓTH KEVIN – Óbudai Mesevilág Óvoda

OTTHONUNK
OBUDA
BÉKÁSMEGYER